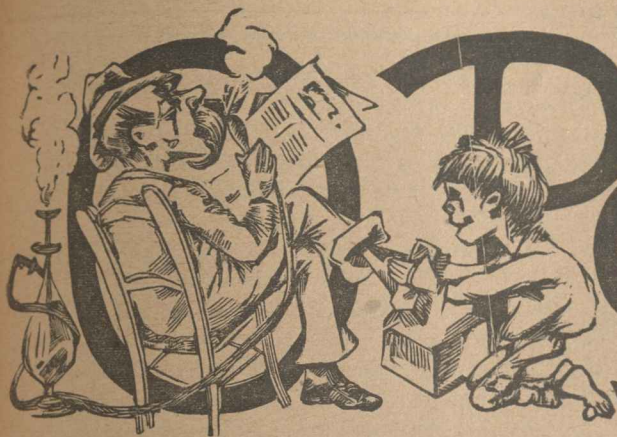

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενῆντα τρία,
κρίσις θὰ ζουρλάνη τοὺς Ρωμηοὺς ἀχρεία.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἐβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔγω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομὴς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε.
καὶ ὅτων Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα δλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — **ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.**

γὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη — **δύκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.**
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἐγίνες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Δεκατρεῖς Φεβρουαρίου,
ἐορτὴ Κοιμητηρίου.

Εἴκοσι καὶ τετρακόσα
καὶ Σαρακοστὴ σιγῶσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

(Ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς δι' ἀτραπῶν κρυφίων
ἐπείγονται σιγὰ σιγὰ εἰς ἓν Νεκροταφεῖον.)

Φ.—Γνωρίζεις πῶς τὴν ἐορτὴν τὴν τοῦ Ψυχосαββάτου
κάθε νεκρὸς ἀείμνηστος ζητεῖ τὰ κόλλυθα του,
καὶ θὰ γνωρίζεις βέβαια, βρε Περικλῆ βουβάλι,
πῶς ἔχουν τώρα κι' οἱ νεκροὶ μεγάλο καρναβάλι,
καὶ βγαίνουν μὲ τοὺς σκελετοὺς καὶ τᾶσπα σάββανά των.
Καὶ λένε μὲ τοὺς ζωντανούς τὰ τόσα βάσανά των.
Γιὰ τοῦτο σ' ἔφερα κι' ἐγὼ σ' αὐτὸν ἐδῶ τὸν χῶρον
γιὰ νὰ πληρώσωμεν κι' ἐμεῖς πρὸς τοὺς νεκρούς τὸν φόρον.
Π.—Εἰς ὅλα φόρος, Φασουλῆ...
Φ.—
Ἄμμ, τί θαρρεῖς, ζωντόβολο ;
ἐπὶ θὰ ζῆς χωρὶς ποτὲ νὰ σοῦ ζητοῦν διώβολο ;
Ὁρεῖσαι φόρους πάντοτε μεγάλους καὶ μικροὺς
ὅχι 'στους ζῶντας μοναχά, μὰ καὶ πρὸς τοὺς νεκρούς,
κι' ὅταν τοὺς φόρους δὲν τελῆς πρὸς τοὺς ταπεινούς
μηδὲ πολίτης λέγεσαι, μηδὲ Χριστιανός,
ἢ εἰς ζωὴν, βρε Περικλῆ, ποῦ λέγεται ἐπιγεία,
δὲν εἶναι ἄλλο τίποτα παρὰ φορολογία.
Φ.—Ἄλλως κόλασις καὶ σταυρωτὴς μὲ κνούτο.
Π.—Παράξενο, βρε Φασουλῆ, Νεκροταφεῖο τοῦτο.

Φ.—Ἐμπρός... κι' οἱ δύο μὲ βραδὺ ἄς προχωροῦμεν βῆμα...
σὲ κάθε τάφο κόλλυθα, σταυρὸς σὲ κάθε μνημῆμα.
Π.—Πῶ ! πῶ ! τί τάφοι...πρόσελθε τὴν κεφαλὴν σου κλίνων..
Φ.—Ἐνθάδε κεῖνται δάνεια τῶν καθ' ἡμᾶς Ἑλλήνων...
ἰδοὺ ἐδῶ τὸ δάνειον τῶν Μύλων — Καλαμῶν.
Π.—Κύριε τῶν Δυνάμεων, γενοῦ καὶ μεθ' ἡμῶν.
Φ.—Ἀφοῦ τὸ ἐσυνόνασε τοῦ Λόρδου ἡ σοφία
τὸ ἐπραγματοποίησε ὁ Γίψ κι' ἡ συντροφία,
παρηγορίαν δ' ἔχυσεν εἰς ὅλων τὰς ψυχὰς
κι' ἐφάνη κυμαινόμενον πῶς ἦτο κατ' ἀρχάς,
ἀλλ' ὕστερα κατήντησε καθὼς καὶ τᾶλλα πάγιον,
κοντολογῆς τὰ κόρδωσε κι' ἐψάλη τὸ τρισάγιον.
Π.—Τί μαυσωλεῖα, Φασουλῆ, ποῦ εἶναι ν' ἀπορήσῃς.
Φ.—Ἐνθάδε καὶ τὸ δάνειον τοῦ Πειραιῶς — Ἀκρίτης...
Θεὸς 'σχωρὶς' το ... καὶ μ' αὐτὸ πολὺ βάρειν τὸ στρώσαμε
κι' ἐλλείμματα διάφορα μ' ἐκεῖνο ἐπληρώσαμε,
ἐπαγιώθη δὲ κι' αὐτὸ τοῦ χρόνου προϊόντος
κι' ὅποταν ἐξεψύχῃς βαρὺς ἤκουσθη βρόντος,
κι' ἐκέρδισαν στραβῶν, κουτῶν καὶ παρχλῦτων πλήθη,
καὶ μόνον ἀπὸ 'μᾶς τοὺς θεοὶ βανεῖς δὲν ὠφείληθη.
Καὶ τῶν τριάντα, Περικλῆ, ἐδῶ βάλισα κοιμάται,
χωρὶς ἀπὸ τοὺς Ἑλλήνας κανεὶς νὰ τὸ θυμᾶται...
κι' αὐτὸ μᾶς ἀνεκούρισε μὲ τᾶλλα τὰ γενομένα
καθόσον ἐπαγίωσε δὲ ἄλλα κομαινόμενα.
Π.—Ἐνθάδε καὶ τὰ δάνεια τὰ πατριωτικά,
ποῦ χρόνια μ' ἐνθυμίζουμε πολὺ πολέμικα.
Φ.—Ἰδοὺ καὶ τᾶλλα παρὰ ἐκεῖνα, ἀπὸ τρεῦτους χρόνους
ἐπάχυναν τὰς ἱεράς τῶν Πρωταγίων ὄνους
εἰς ταῦτα τὰς ἐλπίδας μας θαρροῦντας ἐκρεμάσαμεν
καὶ τόπον ἀναπαύσεως οἱ ὅλα ἐτοιμάσαμεν,
ἐνθ' ἀποδόσεως ἐλπίς διὰ πάντος ἀπέθετο
καὶ τώρα ζύνεται γι' αὐτὰ τοῦ καθενὸς ἡ ἔδρα.

Δες τα τὰ μακαρίτικα... εδω τὰ ἔχουν θάψει
κι' ὅμως κανένας σήμερα δὲν ἦλθε νὰ τὰ κλάψῃ.
Ἰδὲ τριγύρω μάρμαρα Πεντέλης ἕνα κι' ἕνα...
Θεὸς 'χωρὲς' τα, Περικλῆ, τὰ κακομοιρασμένα.
Πολλὰ καλὰ ἐλπίζαμεν κι' ἐμεῖς ἀναμενόμενα...
συχώρα σὺ τὰ πάγια κι' ἐγὼ τὰ κυμαινόμενα.
Π.—Εἶδα κι' ἐγὼ τριγύρω μου ὅσα γεγυμνωμένα
κι' ἐφώναξα, βρέ Φασουλῆ, μὲ μάτια βουρλωμένα :
«κὼν πλοῦτος ἐξεχείλισε, κὼν μὰς πιέζῃ κρίσις,
κὼν εἶναι τοῦτο δάνειον τοῦ Πειραιῶς-Λαρίσσης,
κὼν εἶναι τῶν ἐξήκοντα, κὼν εἶναι τῶν τριάντα ;...
ὥσὲι σκιά κι' ὥσὲι καπνὸς ἐξηφανίσθη πάντα
κι' ὁ διάβολος ἐσήκωσε τὸν κύρη καὶ τὴν μάννα των...
Φ.—Ὅποσα κατὰ τὰς Γραφὰς δὲν εἶναι μετὰ θάνατον
τὰ πάντα, φίλε Περικλῆ, σκιάς ἀπατηλότερα
ὑπόταν μὲς 'στοῦ Χάρωνος βαρκαρισθοῦν τὰ κότερά.
"Ας ἔχουν γαῖαν ἐλαφρὰν καὶ μνήμην αἰωνίαν...
μ' αὐτὰ διασκεδάσαμεν τοῦ βίου τὴν ἀνίαν,
κι' οἱ δὲ μὰς ἄς ἀνάψωμε 'στους τάφους των καντύλι
καὶ σκούπισε τὰ δάκρυά μ' ὀλθαυρο μαντύλι.
Π.—Σιγὰ σιγὰ, βρέ Φασουλῆ... κυτῶ τὸν νεκροθάφτη...
Φ.—"Ας πλησιάζωμεν ἐκεῖ...
Π.—Θαροῦ πῶς μνήμα σκάφτει.
Φ.—Μόλις μὰς εἶδε κι' ἔφυγε...
Π.—"Εἰ νεκροθάφτη, μείνε
Φ.—Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι.
Π.—Ναί, ναί, αὐτός...
Φ.—Πρωθυπουργέ, τί κάνεις ἐκεῖ πέρα ;
Τρ.—Ψυχασθθάτου σήμερον ἀνέτειλεν ἡμέρα
καὶ τοὺς νεκροὺς του ὁ καθεὶς μὲ κόλλυβα τιμᾷ...
ἀλλ' ὅμως μὴ σιμώνετε 'στὰ μνήματα σιμά,
ποῦ κλείνουν μὲς 'στὸ χῶμα των παράδες τεθηνηκότας,
παράδες ποῦδωσαν ζωὴν τῆς πῆτας καὶ τῆς κότας.
Εἰς τῆς χρυσῆς ἀγκάλης των τάρωματα μεθῶν
θαροῦσα εἰς Παράδεισον πῶς ἐκοιμώμεν θεῖον,
μὰ τώρα μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀπαισίαν χῶραν
περιπλανώμαι τὴν φρικτὴν τῶν μεσανύκτων ὥραν
καὶ βλέπω πᾶν ἀνθρώπινον πῶς μάταιον ὑπάρχει,
κι' ὡς ἐκλαίαν τὴν Λάουρα τὰ μάτια τοῦ Πετραρχῆ
ἐτσι κι' ἐγὼ μοιρολογῶ μὲ φλογερὰ σονέτα
μικρὰ μεγάλα δάνεια, ποῦ τᾶχα φέρει νέτα,
καὶ κάποτε παραληρῶν καὶ κάποτε δακρύων
παραπατῶ καὶ σκουνοφυλῶ 'στὸ μνήμα των τὸ κρύον,
καὶ γράφω εἰς τὸ μάρμαρον τὸ τόσον κατηγρῆς
πῶς μὴ γιὰ πάντα 'πέθανε ὁ δανεικὸς λουφές.
'Εδῶ μὲ τὸ σκεπάρνι μου μὲς 'στους σταυροὺς σκοντάβω
καὶ τώρα, καθὼς βλέπετε, καινούριον μνήμα σκάβω.
Φ.—Καὶ ποῖον ὁ τάφος θὰ δεχθῇ ;
Τρ.—Τὸ δάνειον τὸ μέλλον,
ὁποῦ 'στους Ἕλληνας ζωὴν ὑπόσχεται Ἀγγέλων.
Γι' αὐτὸ τὸ μνήμα σκάπτεται καὶ μὲ βοσκῶ φλογέρα
ἐκάλεσα τοὺς Βουλευτὰς τὴν Καθαρὴν Δευτέραν,
καὶ τῶν Κουλούμων ἄφησαν ἐκεῖνοι τὴν ἀργία
κι' ὅλ' ἡ Βουλὴ ἐβρόμῃσε μὲ τὴν σκορδοφαγία,
κι' ἀπὸ τὴν ἄχνη, ποῦ βγαζᾷ τῶν Βουλευτῶν τὰ χνώτα,
ἐθάμπωσαν κι' ἐθόλωσαν κι' ἐσβύσανε τὰ φῶτα,
καὶ τῶστριψαν οἱ Βουλευταί, γιατί' ἦτον ἀμυρτία
τὴν πρώτη τῆς Σαρακοστής νὰ γίνῃ ἀπαρτία.
Φ.—Γιὰ τὸ καινούριον δάνειο μεγάλως σὲ πονῶ...
καὶ πεθαμμένο κλάψε το καθὼς καὶ ζωντανό.
Χωρὶς νὰ ζήσῃ 'πέθανε, χωρὶς νὰ λάμψῃ σβύνει,
καὶ σὲ μιὰν ἄκρ' ἀπελπισιὰ καὶ θλίψι μὰς ἀρίνει.
Τρ.—Ὁ Ἀγγλὸς Μόργαν 'στὴν ἀρχὴ ἐσκέφθη νὰ τὸ κᾶν
μὰ γύρευε καὶ μὴ θηλειὰ 'στὸν σβέρκο μὰς νὰ βάνῃ,

πλὴν προσεφέρθη ἔπειτα πρὸς χάριν τῶν Ἑλλήνων
ὁ Βλαίχρέδερ, πλούσιος ἀπὸ τὸ Βερολῖνον,
καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ἤθελε τὴν πίστι μὰς νὰ σώσῃ
ἐτέλειωσε ὁ δυστυχὴς προτοῦ νὰ τὸ τελειώσῃ.
Ὁ Βλαίχρέδερ 'πέθανε, τοῦ Βλαίχρέδερ ζήτη...
φιλέλλην, ὅπως φαίνεται, ὁ μακαρίτης ἦτο.
Φ.—"Ας ἔχῃ γαῖαν ἐλαφρὰν... τώρα κι' αὐτὸς τὰ τῶν
κι' ἐν τὴν ζωὴν του ἔχασε, μὰ τὸν παρὰ τοῦ ἡλίου...
Π.—Κι' αὐτὸς ὁ τάφος ὁ βελὺς γιὰ ποῖον προετοιμάσθη
Τρ.—Γιὰ μὴ κυρία ντιστεγνέ, ποῦ Πίσις ἀνέμεινε
μὴ ἀμφλουέντζα πρὸ καιροῦ χρονία τὴν μαστίξῃ
καὶ τοῦτο τῆς τὸ νόσημα κι' Ἀσκληπιόους σαστίξῃ.
'Εκεῖ ποῦ λὲς πῶς ξεψυχᾷ καὶ σίγουρα πεθαίνει
δὲν ξέρω 'στὴν ἀρρώστια τῆς τί διαβολο παθαίνει
καὶ ζωντανεῖται μὴ στιγμὴ ἐφτάψυχῃ σὰν γατα
κι' ὀρέγεται ἀτζέμ πιλάφ κι' ὀρεκτικὰ σφουγγάτα.
Γι' αὐτὴν καθένος τρώγεται μ' ἀτέλειωτη μερμύρη
καὶ ρίχνει τὴν ἀρρώστια τῆς 'στὸν ἄλλον τὴν καμπύρη.
Κι' ἐν τούτοις ἦτο μὴ φορὰ πολὺ γερὴ γυνίκα
καὶ λένε πῶς 'στὴν ὁμορφιά 'περνοῦσε τὴν Ριβέκα.
Φ.—Μ' ἐνδιαφέρουν ὁ καθεὶς τὴν νότον τῆς μανθάνει...
κρίμα 'στῆς ἡλικίας τῆς τὸ ἄνθος νὰ 'πεθάνῃ.
Τρ.—'Αλλ' ὅμως νάτην... ἐρχεται μὲ τὰ μαλλιά λυγρὰ
κυττάζετέ την... ἄφωνος σιμώνει πρὸς ἐμένα.

(Ἡ Πίστις σὰν τρελλὴ
τοικῦτα ἡμιλεῖ.)

'Ενόμισα πῶς 'πέθανε καὶ κάμποσοι 'στὸν ὅμο
μ' ἐπήγαιναν σιγὰ σιγὰ 'στὸν ὑστερὸ μου ὄμο.

Μαζὶ μὲ τὸν Μυλλόρδο μου 'καθόμουν σὲ μιὰ βρύσι
κι' ἐλέγαμε πῶς ἡ Ἑλλὰς προώριστα νὰ ζήσῃ.

Καὶ λέγοντας πῶς ἡ Ἑλλὰς προώριστα νὰ ζήσῃ
ἐδόθησε 'στὸ πλάγι μου φρικτὰ τὸ κυπαρίσι.

Τότε τοῦ ζηλεμένου μου ἐστέναξαν τὰ στήθη...
τί ἔχεις ; τὸν ἐρώτησα, κι' αὐτὸς δὲν μ' ἀπεκρίθη.

'Απὸ τὴν Πάτρα 'πέρασα νὰ ξανασάωμ' ἴλιγο
καὶ πρὶν τῆς ὥρας μ' ἔκαμαν οἱ Πατρινοὶ νὰ φύγῃ.
'Υποδοχαῖς πρὸς χάριν μου καὶ τόσαις φασαρίαις
κι' ὅλος ὁ κόσμος 'τράνταζε ἀπὸ τῆς μπαταρίας.

Ταῦτά μ' ἐξεκούφανε τῶν κανονίων ὁ κρότος,
κι' ἕνας Βουρλούμης ἔριξε μὴ μπαταρία πρώτα,
μὲ τὸν Βουρλούμη ἄρχισε κι' ὁ Στάμος παταράκα,
καὶ μὲ τὸν Στάμο ἄλλη μὴ ἐκ μέρους τοῦ Μουστάκα,
μὲ τὸν Μουστάκα δὲ μαζὶ κι' ὁ Λάμπας, καὶ μὲ τούτον
ὁ Μαργαρίτης, ἔμπορος μὲ οὐκ ὀλίγον πλοῦτον.
'Ολοι 'φιλοτιμήθηκαν, κατώτεροι κι' ἀνώτεροι,
ποῖος γιὰ 'μένα κανονιὰ νὰ ρίξῃ δυνατότερη.

Π.—Ἰδέτε πῶς παρατηρεῖ τὰ πέριξ Μουσουλῆ !...
Φ.—'Εξετρελλάθ' ἡ δυστυχὴς καθὼς κι' ἡ Ὁρῆλια
ὅταν ὁ Χάμλετ 'σκότωσε τὸν γέροντα Πολώνιον...
ἐτσι κι' αὐτὴν τὴν ἐσφίξε τῆς τρέλλας τὸ δαμόνιον
καὶ πέρνει σβάρνα τὰ βουνὰ καὶ τῶν νεκρῶν τὰ μνήματα.
κι' ἕνα πρὸς ἕνα κόβονται τοῦ βίου τῆς τὰ νήματα.

Δανεῖσете τὸν ἀληθῆ Σωτῆρα τοῦ λαοῦ
κι' ὅποιος δανεῖζει τοὺς πτωχοὺς δανεῖζει τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Π.—Ὅταν 'πεθάνω μὴ φορὰ μὲ φτώχεια καὶ μὲ χάλι
καθένας ἐπιτάφειν ἄς ἔλθῃ νὰ μοῦ βγάλῃ.

'Ὅπισω μου ἄς σπρώχνεται ἡ φάρα τῶν ρητόρων
καὶ μερικὰ συντάγματα μουφλούζηνων ἐμπόρων.

Καὶ σὰν μὲ χῶσουν μὲς 'στὴ γῇ μὲ κάθε μου στολίδι
ὅι οἱ νεκροὶ ν' ἀναστηθοῦν ἀπὸ τὸ κανονίδι.

'Ὁ μύστερ Λόου μὲ τὸν Ροῦ ἄς στέκουν ἀπ' ὀπίσω
μὲ τοὺς ψαλτάδες νὰ βαστοῦν λυπητερά τὸ ἴσο.

Μαῖρα χαρτιὰ νὰ κολληθοῦν εἰς ὅλα τὰ γωνιάρια
καὶ μαυρὴ σκέπη νὰ ντυθοῦν τὰ φωτερὰ φανάρια,
μὰ ὅσα ὁ σὺρ Χαρίλαος ὁ πολυζηλεμένος
ἐπῆξε χαλεμώντας παράδες γιὰ τὸ γένος,
κι' ὅλοι μαζὶ νὰ τραγουδοῦν μὲ δακρυσμέναις φάτσαις
πῶς γιὰ πᾶν πάντ' ἀχνίζωντας στερλίναις καὶ συχνάτσαις.

Καὶ 'στὸν Μεγαλειότατον, ἂν καὶ τοῦ πέφτη κόπος,
'πῆτε τοῦ 'στὴν κηδεῖα μου νάλθῃ αὐτοπροσώπως.

Πῆτε καὶ 'στὸν Διάδοχο νὰ μὴ μὲ βλαστημήσῃ
καὶ μὲ τὴν παρουσία του κι' αὐτὸς νὰ μὲ τιμήσῃ.

Μὰ 'πῆτε καὶ 'στους Πρίγκηπας, ποῦ γιὰ χοροὺς πετοῦν,
τῆς κάσας μου τῆς κάτασπραις κορδέλαις νὰ κρατοῦν.

'Ὁ Πίτ ὁ Κωνσταντόπουλος μονάχος νὰ μὲ θάψῃ
κι' αὐτὸ τὸ ἐπιτάφειον 'στὸ μνήμα μου νὰ γράψῃ.

«Τὸν Λόρδον κι' ἄλλους ἀρχηγούς ὠνεῖς 'ἐν τοῖς ὕψιστοις
κι' ἐνθαδὲ ἀναπαύεται ἡ τῶν Ἑλλήνων Πίστις».

(Ἡ Πίστις 'στὸν Πρωθυπουργόν μὲ καγχασμούς προβαίνει
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς δὲν ξέρουν τί συμβαίνει.)

Ἡ Π.—Ἐσέρε τὴν σκούφια τοῦ Σπανοῦ, ποῦ μόλις τὴν ἐφόρει
καθόλου δὲν ἐφάνετο κι' ἐτσι παντοῦ ἐχώρει.
Αὐτὴν τὴν σκούφια τοῦ Σπανοῦ, αὐτὸν τὸν θρασυρό,
ἐπῆξε τὸ μανίκι μου ὡς τώρα νὰ τὴν ἔρω.
μὰ πῶς μ' αὐτὴν 'στὸν δανειστὴν τὸν χαλκὴν τρυπάσῃ
κι' ἄσφατος σὰν τὸν Σπανὸ τῆς λίρας των ἡρωτώσῃ.
Μόνον μ' ἐκέλευν βᾶ σωθῶ, Πρωθυπουργέ, ἀλλῶς
μὲ μὴ καὶ μ' ἄλλη βίβλα τοῦ ρέκτου Βασιλέως
δὲν ἐπαύσατο πᾶν κι' ἄλλοτε τῆς Μπόρσας ἡ χατοῦρα,
καὶ μὴ τέτοιον κατάντια καὶ τέτοιον ξεπεσούρα
μὴδὲ κι' οἱ γερωντότεροι ὡς τώρα δὲν θυμούνται
κι' ὅσα πρὸ χρόνων δάνεια 'στὸ χῶμα αὐτὸ κοιμούνται.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἀναχωρεῖ μὲ γέλωτα Σαρδόνιον
καὶ μούγγισμα τὸν Φασουλῆ τρυπάζει καταχθόνιον.)

Φ.—Θαρεῖς πῶς ἐπαπέτασε ἀπὸ Φρενοκομείον
καὶ διατρέχ' ἡ νόσος τῆς τὸ κρίσιμον σημείου,
μὰς λέγει δὲ πῶς δάνειον μηδὲλως εὐρεθῆσεται
κι' ἀνοιχόμεν τὸ στόμα μὰς κι' ἄερος πληρωθήσεται,

καὶ τοῦ βλα ἐπιθέσωμεν τῇ φίλῃ μας γαστρί,
τὸ δὲ ξερὸ μας καύκαλο γενήσεται γλαστρί,
ποῦ μὲς 'σ' ἐκεῖνο μιὰ φορὰ κι' ἕναν καλὸ καιρὸ
ὁ Ροῦ κι' ὁ Λόου θάρχωνται νὰ πίνουνε νερό.
Π.—Περίλυπος, Πρωθυπουργέ, μαζί μας μυίγαις χάφτεις...
ἀπὸ Μυλλόρδος 'ξέπεσες δανείων νεκροθάφτης.

(Ἡ Πίστις ξαναφαίνεται καὶ μανιωδεστέρᾳ
πρὸς τὴν βωδὴν νεκροῦπολιν φωνάζει ἀπὸ πέρα.)

Ἡ Π.—'Όταν 'πεθάνω σεῖς Ρωμηοί, ποῦ γιὰ ψωμί φοφᾶτε,
ὅλοι σὰν μ' ἀπαυτώσετε τὰ κόλλυβά μου φάτε,
κι' ἂν τῶν κολλύβων τὸ φαγὶ δὲν φθάσῃ, πατριῶται,
καὶ πάλι μ' ἀπαυτώνετε καὶ πάλι ξανατρῶτε.

(Ἐνῶ ἡ Πίστις ἐξάλλος μανιωδῶς κραυγάζει
ὁ νεκροθάπτης ἐκ τῆς γῆς νεκροῦ κρανίον βγάζει.)

Φ.—Τίνος νὰ εἶναι, Περικλῆ, καὶ τοῦτο τὸ κρανίον;

Π.—'Ισως νὰ εἶναι, Φασουλῆ, ἐνὸς ἐκ τῶν δανείων.

Φ.—'Ιδὲ μακρὰν λευκὴν σκιάν...

Π.—Θαρρῶ πῶς τὴν γνωρίζω.

Φ.—'Επάγωσαν τὰ νύχια μου κι' ἐκ φόβου τουρτουρίζω.

Π.—Κουράγιο... μὴν ταράττεσαι... κοντήτερά μου ἔλα.

Φ.—Νά! νά! προβαίνει κατηφής...

Π.—

Φορεῖ καὶ φουστανέλα.

Φ.—'Απ' ὅπου κι' ἂν μᾶς ἔρχεσαι βαρὺ τὸ βῆμα φέρων,
κἂν ἐκ λαμπόντων οὐρανῶν ἡ σκοτεινὴν νερέτρων,
κἂν εἶσαι πλάνης γέννημα κἂν ὀπτικῆς ἀπάτης,
κἂν ἄλλοτε τὴν γῆν αὐτὴν ὡς Βασιλεὺς ἐπάτεις,
κἂν ἔτη ἐκ τῆς μνήμης μας δὲν σ' ἔσθυσαν μακρά,
κἂν πόνος σ' ἔφερε ψυχῆς κι' ἀνάμνησις πικρά,
σταμάτησε παρακαλῶ, στεφθεῖσα κεφαλῇ,
ἐμπρὸς 'στὸν Χάμλετ τῶν Ρωμηῶν, ἐμπρὸς 'στὸν Φασουλῆ.
'Επὶ τῆς Βασιλείας σου ἐπρόκοβε ἡ χώρα
κι' εἰς νάματα πολιτισμοῦ ἐλούζετο σὰν τώρα;
'μιλοῦσαν κι' οἱ ξυμπόλυτοι τοῦ δρόμου γιὰ κουπόνι,
πῶς πάει τὸ συνάλλαγμα καὶ τὸ ναπολεόνι;
ἦσαν χαρτονομίσματα σὰν τοὺς λιμοκοντόρους;
ἐπεφταν τόσαις κανονισαῖς ἀπὸ μεγαλεμπόρους;
εἴχετε σὰν καὶ σήμερα τοσοῦτους Βασιλίσκους;
οἱ τότε Λόρδοι 'γύριζαν γιὰ δανεικὰ μὲ δίσκους;
ἦλθαν καὶ τότε 'ἐξελεγκταὶ καθὼς τὸν Λὸ καὶ Ροῦ
νὰ 'δοῦνε τὰ κατὰστιχα ἐκείνου τοῦ καιροῦ;
ἐμπαινε μέσα 'στὴν Αὐλὴ ὡς κι' ἡ κυρά Δασκάλα;
ἦσαν κορίτσια ντιστεγκέ 'ξυπνὰ σὰν διαβολάκια;
κι' ἀνέβαιναν ἐλεύθερα τοῦ Παλατιοῦ τὴν σκάλα
κι' ἐκεῖνοι ποῦ 'τηγάνιζαν σηκότηα 'στὰ Σκαλάκια;
ἦτον ἱππότης τοῦ Σταυροῦ κι' ἐγὼ καὶ κάθε ψώρα;
ἦσαν οἱ Μεγαλόσταυροι 'στὰ κέρα πεταμένον;
ἡ 'Οθωνίστρα μοναχά, ὅπου καλὴ τῆς ὥρας,
ἐπερπατοῦσε μὲ σταυροὺς καὶ μ' ἄστρα φορτωμένη.
'Εκόχλαζαν οἱ 'Ελληνες σὰν τὸν βρασιμένο μοῦστο
κι' ὁ κόσμος ἐσκοτώνετο μονάχος του γιὰ γούστο;
'βαστούσανε καὶ τὰ μωρὰ σουγιά Κολοκοτρώνη
κι' ἐσυζητοῦσαν 'στὸ Σχολεῖο κι' αὐτὰ γιὰ τὸ κουπόνι;
ἐτρεχαν ἡ εὐγένειαις ἀπ' ὅλων τὰ μπατζάκια;
λουτένις κι' ἄλλα ἐπαιζαν τῶν εὐγενῶν τὰ τζάκια;
γιὰ τὰ λουτρά τοῦ Αἰῆ-λὲ-μπὲν 'ταξεῖδευες ποτέ;
ἐτρέφοντο ἐκ τῆς Αὐλῆς οἱ τότε ποιηταὶ;
ἐκουβαλοῦντ' ὁμογενεῖς ἀπὸ τὰ ξένα μέρη
καὶ νύφαις πολυτάλανταις 'στῆς δόξης τὸ λημέρι,
ὅπου πετούσανε κρυφὰ γεμάτη πορτοφόλια
εἰς τοὺς σπαθάτους τοὺς γαμπροὺς σὰν 'στὰ σκυλιὰ τὴν φύλα,
κι' ἐκεῖνοι σὰν τὴν ἐβλεπαν ἀμέσως ἐλιγμώνοντο
κι' ἐκάναν γιὰ χατήρι τῆς συχναῖς μονομαχίας,

ἀλλ' ὅμως ὡς ἐκ θαύματος ποτὲ δὲν ἐπληγώνοντο
καὶ 'ξαφνικὰ δὲν εἴχαμε καὶ μαύραις δυστυχίαις;

Συνήπτετο αἱματηρὰ περὶ τῶν φόντων πάλη;
ἐπαιζες 'στὰ χρεώγραφα πρὶν νὰ τὰ πάρῃ μπόρα;
ἐδίδοντο χοροὶ πουδρέ, κόκκινοι κι' ἄσπροι μπάλοι;
ἐχόρευαν καὶ τᾶντερά τοῦ κόσμου ὅπως τώρα;
'Ἡ πίστις ἐκινδύνευε διὰ παντὸς νὰ φύγῃ;
'πεινοῦσαν τότε οἱ πολλοὶ κι' ἐπάχαιναν οἱ 'λίγοι;
ἐμασκαρεύετο κανεὶς γιὰ νάβρῃ δῶδ' παραδῆς;
ἐτσάκωναν τὴν 'Αλεπού τὰ διαλεκτὰ φουστάνια,
καὶ τᾶττα τὰ Βασιλικά κι' ἡ λιγεραῖς φοράδες
ἐρήμαζαν σὰν σήμερα τοῦ Κύρη τὰ μπουστάνια;

Εἴχες καὶ σὺ πολλοὺς βλαστοὺς καὶ Πρίγκηπας μεγάλους,
ποῦ νὰ σφριγᾷ τὸ αἷμα των γιὰ γλέντια καὶ γιὰ μπάλοι;
κι' ἡ νύφαις ὅλα τάγκαζε σ' ἐκείνους νὰ τὰ δίνουν
μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς 'μποροῦν Πριγκήπισσαις νὰ γίνουν;
Εἴχες στρατοὺς, θωρακωτά, καὶ τόσαις εὐτυχίαις;
εἴχες καὶ τὸν 'Υπόγειον τοῦ Στεφανῆ τοῦ Ψύχα,
ποῦ ὅλαις τὸν ἐπέρασαν ἡ πυροβολαρχίαις,
κι' ἐνὸς 'Εγγλέζου κοκοβιοῦ ἐκόψαμε τὸν βῆχα;
Εἶναι καθ' ὅλα στερεοί, κι' ἂν ἀπ' αὐτὸν διαβῇ
καὶ τῶν ἐμπόρων τῶν Πατρῶν ἡ πυροβολαρχία
κι' αὐτὸς δὲν πάθῃ τίποτα, εἴ! τότε 'εὐάν εὐοί!...
θὰ λείψῃ πᾶσα τοῦ λοιποῦ γι' αὐτὸν ἀνησυχία,
τὸ μέλλον δὲ τοῦ Στεφανῆ εὐρύτατον ἀνοίγει
κι' ὁ 'Αγγλος ἀλὰ Γαλλικὰ διὰ νυκτὸς θὰ φύγῃ.

'Επὶ τῆς Βασιλείας σου τί προστυχία μεγάλη!...
οὐδ' ἐλεγκταὶ τοῦλάχιστον δὲν ἦλθαν 'Αγγλογάλλοι,
οὐδὲ κανεὶς ἐγράφετο 'στὸν τύπον σουαρές
κι' ἔδεναν τὰ λουκάνικα 'στῶν σκύλων τῆς οὐραῖς;
ἀλλὰ σὲ τοῦτον τὸν καιρὸ τὸν τρισευτυχισμένο
κι' ἂν εὐρωμε λουκάνικο σὲ σκύλ' οὐρά δειμένο
ἀμέσως θὰ τὸ λύσωμε μὲ λύσσα νὰ τὸ φάμε
γιατί τὸ 'καταφέρχαμε τῆς πείνας νὰ ψοφᾶμε.

'Επὶ τῆς Βασιλείας σου τί προστυχία μεγάλη!...
δὲν εἴμεθα μουφλούζηδες καθὼς οἱ Πορτογάλλοι.
'Εκεῖν' ἡ φουστανέλα σου καθόλου δὲν μ' ἀρέσει,
μ' αὐτὴν τὸ μέγα γένος σου κι' ὁ λούστρος θ' ἀψήρηται
καὶ Βασιλεὺς φουστανέλας μὲ φέρμελν καὶ φέσι
ἀδύνατον ἐντύπωσιν Βασιλικὴν ν' ἀφήσῃ.
Μ' ἐκείνην μούσυχονταί 'στὸν νοῦ τῆς προστυχίας οἱ γερῶν;
ὅπου Μεγάλ' 'Ιδέα μας δὲν ἦτο τὸ κουπόνι,
καὶ μ' 'Εθνοφυλάκος σπαθὶ καὶ κόκκινον κασκέτο
ἐδρέχαμε μὲς 'στὸ νερὸ καταξέσο κουρέτο.

Πῶς μᾶς θεωρεῖς ἀκίνητος καὶ κανεὶς τὸν σταυρὸ σου!...
σύρε καὶ φόρεσε στολὴν ἀρχιναύρχου Ρώσου
κι' ἔλα κοντὰ μου ὕστερα σὰν θέλῃς νὰ 'μιλήσωμε
ἢ 'ἀλύτων οἰκονομικῶν τὸ πρόβλημα νὰ λύσωμε.
'Ας σὲ στολίσῃ τρικαντὸ καὶ περιεφαλαῖα,
μ' ἐκεῖνα δόξαν ἀποκτᾷς καὶ θρυμασμὸν αἰδίων...
σχετίζομαι φουστανέλα νὰ βλέπω Βασιλεῖα
κι' ἡ φουστανέλ' ἀντίκειται εἰς τὸ τοκομερίδιον,
ἂν δὲ γαλόνια δὲν ἰδῶ 'στους ὤμους σου χρυσὰ
δὲν θ' ἀνταλλάξω συλλαβὴν πρὸς 'Ανακτα φεσά.

(Εἶπε κι' ἡ χώρα τῶν νεκρῶν ἐξαίφνης συγκλονίζεται
κι' ἡ τοῦ βρυκολάκους σκιά εὐθὺς ἐξαφανίζεται,
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς τὰ περίξ θεωροῦν
κι' ἀλαμπρατσέτα κάτωχοι κι' οἱ δῶδ' ἀναχωροῦν,
κι' ὁ νεκροθάπτης ἄφοβος 'στους ἱσκιούς βρυκολάκων,
σηκώνει τὴν ἀξίνη του καὶ σκάβει νέον λάκκον.)